

בטכסים מדהים הפך

נוהרים אלינו

★ ★ ★ ההפגנה הסרת-התקדים

ב ראשית המופע היתה מאורגנת להפליא, נשא המשך את כל הסימנים של הפגנה ספונטאנית עצומה. עובדה היא, כי מיליונים מילאו את רחובות קאהיר, בהפגנה הסרת תקדים. עובדה היא, כי שאגותיהם מילאו את חלל האוויר במרחב כולו, עד כי, לדברי קריין אחד: "קולם הטביע את קול ההפגנה הישראלית על קאהיר!" עובדה היא, כי מצרים מכל חלקי מצרים נהרו לעבר הבירה. לדברי רדיו קאהיר: נשלחו 570 אלף מיברקים מאלכסנדריה לקאהיר, בערב אחד. עובדה היא, כי כל ראשי המדינות הערביות (פרט לסעוד) ביקשו מצבדאל-נאצר לשוב מהתפטרותו. "אתה רכושו של כל ערבי — באשר הוא!" קרא ראש ממשלת לבנון, רשיד כראמה. עובדה היא, כי בשעה שנקבעה הופעת עבדאלנאצר לפני בית-הנבחרים ומרכז מפלגת האיחוד הסוציאליסטי, לא יכול היה המישמר שלו לפלס לו דרך, בתוך ה"אנשים".

בזאת אין ספק: הוא ספולארי מאוד, והודעת ההתפטרות שלו הדליקה את התלהבות הזאת לשלהבת מדהימה בעוצמתה.

★ ★ ★ רכיבן שיכור

ה שקרה בקאהיר ב-17 השעות שחלפו בין ההתפטרות לבין ההודעה כי עבדאלנאצר "נענה לדרישת העם" לבל יתפטר, הוא התופעה המדהימה ביותר בתולדותיו של האיש המדהים הזה. תופעה זו הפגינה מחדש, כי עבדאלנאצר הוא בעל חוש פוליטי מחדוד ביותר הוא יודע להוביל את ההמונים כרצונו. והעיקר: הוכח שוב, שבשעת מפלה הוא יודע, ליפול על רגליו, מבלי שיאונה לו דבר.

לפי כל כללי ההגיון, היתה המפלה בי סיני צריכה לחסל אותו סופית. הוא הימר בעתידו של העם המצרי. הוא גרר את כל הארצות הערביות למפלה, חמורה אלף מונים מוז שבה סיבכו ערב את מדינתם ב-1948.

הוא הוכיח את עצמו כרכיבן שיכור מתחושתיכות שאין לה על מה לסמוך. הישור אותו להיטלר — והסתבר שהוא מוסולני.

והנה, שעה אחרי שהודה בכשלונו ו- מפלתו — קראו מיליונים בשמו כמציל הכינוי השגור בפני קריין קאהיר "ראיס" (מלה שפירושה גם נשיא וגם בוס) הוחלף בכינוי חדש — "באטאל", כלומר הגיבור — שהוצמד עתה בקביעות לשמו.

לפני שבועיים: פידאין נושאים את דגליהם בחוצות קאהיר

אבל אלה שבאו במקומו הקריאו טקסט מוכן, שקבע נימת השידורים שנמשכו כל אותו הלילה: "יא גמאל! יא ראיס! אין לנו מנהיג בלעדך! לא נסכים שתעזוב אותנו!" ותוך דקות ספורות: "מאות אזרחים מטלפנים אלינו, ודורשים מהנשיא לחזור בו מהתפטרותו! מאות אזרחים

לא הופיע מיד יורשו בפני המצלמות? מדוע לא שודרה שום הודעה על העברת השלטון הלכה למעשה? מניין לעורכי תוכניות השידור התושיה המתואמת, ברגע מדהים זה, כדי לשדר את שירי-ההלל בעת ובעונה אחת ברדיו ובטלביזיה? קריין הרדיו הראשון אמנם נדהם ובכה.

מ וכה ומושפל, כשצבאו מרוסק ו- בירתו חשופה בפני צה"ל, זכה גמאל עבדאלנאצר בנצחון הגדול של חייו.

הוא הופיע בפני מצלמות הטלביזיה ו- מיקרופוני-הרדיו של קאהיר, ונתן לעמו את הדו"ח הראשון על מפלת סיני.

בפעם הראשונה, מאז עלה לשלטון, לא אמר לעמו את כל האמת. במקום להודות כי הכניס את צבאו למלכודת, הוא ני- תלה בחירוץ שדוף. התבוסה, הצהיר, באה מפני שאמריקה ואנגליה עזרו ל- ישראל.

הוא התעכב במיוחד על תפקידו של חיל-האוויר הישראלי. על מאות המטוסים ש- תקפו 25 שדות תעופה ברחבי מצרים, ממדבר סיני עד לגבול סודאן.

פניו היו חיוורים ומתוחים, והוא ני- ראה אפור ועייף. הוא דיבר בקפידה רבה, ללא התלהבות, מתוך טקסט מוכן-מראש.

"מי צריך לשאת באחריות לכל זה?" שאל. הוא הפסיק לרגע, והוסיף: "אני מוכן לקחת על עצמי את האחריות לאסון שקרה לנו. מישאלתי היא לפרוש מכל תפקידי, ולתרום לארצי את חלקי כאורת פשוט... לפי הסמכויות שבידי, מינתי את ידידי זכריה מוחיאלי-דין כנשיא ה- רפובליקה במקומי."

★ ★ ★ "לא נסכים שתעזוב אותנו!"

ב מלביזיה נפסק ברגע זה השידור. ברדיו הוא נמשך עוד שניות. הקריין פתח את פיו לומר משהו, אך גרונו נהנק, והוא פרץ בבכי.

את חלל האוויר מילאו שירי הלל לעבד אל נאצר. על מסך הטלביזיה הופיעה תמו-נה חייכנית של ה"ראיס".

היתה זו תגובה מוזרה להודעה כה הרת-גורל. אם אמנם התפטר בריצנות, ואם מינה את מוחיאלי-דין במקומו — מדוע

השבוע: נעליים צבאיות מצריות כזורות אי-שם בין מוצבי סיני